

jde o otázku přípustnosti dovolacího rekursu proti souhlasným rozhodnutím nižších soudů, jimiž nebylo vyhověno odmítnutí, jest míti na zřeteli, že v souzeném případě dal podnět k projevu žalovaných o odmítnutí soudce a k jednání o něm zahájený civilní spor o nekalou soutěž, a ježto § 24 j. n. pro tento případ nemá ustanovení o oprávněném prostředku, platí tu ustanovení civilního soudního řádu o rekursech (§ 514 a násl. c. ř. s.) a jest i přípustnost tohoto dovolacího rekursu posuzovati podle § 528 čřs. Doslov předpisu § 528 čřs jest všeobecný, nečině rozdílu v té příčině, zda bylo před rozhodnutím projednáváno se stranami čili nic, obsahují-li souhlasná usnesení nižších soudů rozhodnutí o sporném žádání nebo ne, a týkají-li se okolností, jež mají ráz officiosní. Napadené usnesení, jímž byl dovolací rekurs odmítnut podle § 528 čřs. jako nepřípustný, vyhovuje tedy stavu věci a zákonu.

Čís. 11241.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jde o příhodu v dopravě, nebyly-li na přejezdu, kde toho bylo třeba, opatřeny zábrany ochrannou mříží.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, Rv I 1540/30.)

Přejezd silnice přes hlavní trať byl chráněn jednoduchými zábrany, jichž spodní hrana byla jeden metr nad povrchem silnice, jež se před přejezdem silně svažovala. Nezletilý žalobce, jedá na sáňkách po svahu silnice, podjel zábrany a sraziv se s vlakem utrpěl poranění. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze uznal procesní soud prvního stádu důvodem po právu, mimo jiné z těchto důvodů: Podle předpisu bývalého min. žel. čís. 54446 ze dne 5. května 1908 mají býti závory přejezdů, jež jsou zvláště dětmi hojně používány, opatřeny mříží. Jde předem o otázku, zda nastala příhoda v dopravě, neboť žalobcův nárok může býti po právu jen, byl-li jeho úraz přivoděn takovouto příhodou. Žalobce spatřuje příhodu v dopravě v tom, že nebyla zábrana, pod níž sáňkami podjel, opatřena ochrannou mříží. Žalovaný poukazuje k tomu, že není účelem zábran, by byl přístup na trať vůbec zamezen, nýbrž jen, by bylo obecnstvo upozorněno na blížící se vlak, a že dráha své povinnosti učinila zadost tím, že byl přejezd zábrany opatřen a zábrany v kritický čas spuštěny. Podle posudku znalce nebylo zapotřebí, by byly zábrany, o něž jde, opatřeny ochrannou mříží; ale soud s tímto posudkem nesouhlasí. Jest jisté, že v době, kdy se konalo místní ohledání, dne 2. prosince 1929, nebyla na okresní silnici vůbec frekvence a že ani z jediného domu, který jest pod kritickým přejezdem, děti přes trať po okresní silnici do škody nechodí. Znalec jest na omylu, usuzuje z této okolnosti, že školní mládež přejezd nepřekračuje a že proto řečený ministeriální předpis ze dne 5. května 1908 pro kritický přejezd neplatí. Předpis ten »závory přejezdů, které zvláště dětmi jsou hojně používány, buďte opatřeny mříží,« se neomezuje jen na ochranu dětí, nýbrž ukládá

dráze zcela všeobecně zabezpečení zábran na přejezdech, jichž jest hojně používáno. Jest na bíle dni, že v této příčině předpis blíže nerozeznává a že jest ho vztahovati na zábrany u přejezdů, jichž jest hojně používáno i jen v určitou roční dobu. Podle hořejších zjištění jest přejezdu, o nějž jde, v turistické sezoně hojně používáno, a třeba proto za to míti, že již z tohoto důvodu měly býti zábrany opatřeny mříží. Dále však nelze pochybovati o tom, že by úmyslu, z něhož ministeriální předpis zřejmě vycházel, by totiž bylo opatření v něm zmíněné učiněno všude, kde to místní poměry k zajištění bezpečnosti obecnstva vyžadují, nevyhovoval výklad, že se předpis ten týká jen přejezdů, jež obecnstvo hojně překračuje. To bude ovšem případ nejčastější, ale že není jediný, dokazují právě skutečnosti, jež byly zjištěny. Okresní silnice má tu značný spád a zimní doby, napadne-li sníh, jest pro sáňkování jako stvořená. Že jest okresní silnice určena veřejné dopravě, nikoliv sáňkování, jest sice správné a rovněž, že by se nebylo nic stalo, kdyby byl žalobce na silnici nejezdil; neméně však jest známé, že se na veřejných silnicích, pokud se k onomu sportu hodí, přes to všeobecně sáňkuje. Bylo zjištěno, že i v dřívějších létech v zimě na okresní silnici děti ve značném počtu nad kritickým přejezdem na sáňkách jezdily a dráze to bylo známo. Musila dále postříci, že při povaze příkrého terénu a při nerozvážnosti malých sáňkařů snadno mohou sáňky s dětmi sjeti na trať právě, když na ní pojede vlak, poněvadž zábrany, třebas spuštěné, podjetí nijak nepřekážely. Proto také hlídač dětí, jak zjištěno, napomínal, ale viděl, že jeho napomínání nedbaly a po jeho odchodu dále jezdily. Nejenom tudíž hojná frekvence v turistické sezoně, nýbrž i sáňkování dětí v zimní době vytvořily poměry u přejezdu tak, že dráha nemohla o nutnosti ochranných mříží k zábranám míti pochybnost. Nehledíc však k cit. ministeriálnímu předpisu, jest vůbec uznávanou zásadou, že doprava na železnici vyhovuje zákonu, jest dopravou normální jen, když nejen že dráha učinila všechna zákonnými předpisy výslovně nařízená opatření, nýbrž když kromě toho zařídila vše, čeho jest třeba k bezpečnosti obecnstva, pokud to zkušenosti a stav technických věd připouští a pokud to na dráze může býti rozumně žádáno. Aby opatřila zábrany u všech přejezdů mříží, nelze na ní žádati, ale by je dala k přejezdům, u nichž jest to z bezpečnostních důvodů nutné, jest požadavek jistě odůvodněný. Soud proto dospěl k závěru, že bylo povinností dráhy, by opatřila kritické zábrany ochrannou mříží a, poněvadž provozovala na přejezdu, o nějž jde, dopravu bez takto náležitě opatřených zábran, jde o úchytku od normální dopravy, jež se stala mimo osobu poškozeného a byla o sobě způsobila přivoditi poškození na těle anebo usmrcení člověka, a že tu tedy jest příhoda v dopravě. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: To, že vlak na silničním přejezdu přejel dítě, jež se po svahu silnice dostalo na sáňkách na přejezd ve chvíli, kdy vlak právě tudy projížděl, lze pokládati za příhodu v dopravě po rozumu § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., poněvadž se vlak pohyboval po kolejích v době, kdy se mezi kolejemi ocitnul žalobce se sáňkami, tedy ve chvíli, kdy se na kolejích octla provozní překážka, na

níž jest při jízdě bráti zřetel, což znamená úchylku od normálního provozu a nepravidelnost. Dalším důvodem, že šlo o příhodu v dopravě, jest, že se nedostávalo zařízení nezbytného k bezpečnému a tedy normálnímu provozu a v tom právě spočívala další úchylka od normálního bezpečného provozu, že přejezd silnice nebyl spolehlivě ochráněn a uzavřen. Přejezd byl uzavřen zábranami, jež, byvše spuštěny, mají spodní hranu jeden metr nad povrchem silnice. Poněvadž silnice má klesání ke trati asi 8 až 9%, mohl žalobce po sněhu snadno se sáňkami po svahu podjetí pod zábranami. Odvolateli jest přisvědčiti, že již spuštění zábran znamená, že vstup na železniční těleso (na trať) jest zakázán. Pokud se týče nedospělých osob, jež přes zákaz vstoupily na trať, měly by význam předpisy §§ 1308 a 1309 obč. zák., ale sama železniční správa pohlíží na takové případy jinak, vydavši ministeriální výnos ze dne 5. května 1908, čís. 54.446, podle něhož závory přejezdů, jež zvláště dětmi jsou hojně používány, mají opatřeny býti mříží. Napadený rozsudek zjišťuje a odvolatelem není napadeno, že v dřívějších letech vždy v zimě na okresní silnici nad přejezdem děti ve značném počtu jezdily na sáňkách, a že okolnost ta byla dráze známa. Opomenutí, opatření mříže k zábranám, jest porušením citovaného předpisu. Dráha nezařídila za účelem normální dopravy vše k bezpečnosti obecnstva, pokud to zkušenost a stav technických věd připouští, a pokud to na dráze může býti rozumně požadováno, jakž jest i v intencích min. výnosu ze dne 5. května 1908; nelze přes to přejíti námitkou, že tento ministerský výnos nemá takové platnosti jako zákon. Procesní soud dovodil účelnost mříží u zábran, kde žalobce úraz utrpěl, a odvolací soud s názorem tím souhlasí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., není opodstatněné. Dráha nahlíží na věc tak, že, zřídívši na přejezdu zábrany, vyhověla bezpečnostním opatřením, jež nařídil dohlédací úřad, a že, any byly zábrany v době úrazu spuštěny a železniční zřízenec Sch. před nehodou sáňkující děti vícekrát napomínal, že sama a její zřízcenci vykonali vše, čeho bylo třeba podle dopravních předpisů a že nebylo nic opomenuto nebo překročeno a nestalo se v dopravě nic neobyčejného od pravidelného provozu se odchylujícího. I když jest přiznati, že vlastním účelem zábran jest podle nařízení min. obchodu čís. 25.440 z roku 1872 upozorniti pěší i povozy na blížící se vlak, pročez mají býti, jsouce skloněny, znamením, že po dobu závěry jest přechod přes dráhu zapovězen, nelze přehlížeti, že intencí minister. výnosu ze dne 5. května 1908, čís. 54.446, jenž nařizuje, že závory přejezdů, jež zvláště dětmi hojně jsou používány, mají býti opatřeny mříží, bylo, by tam, kde to místní poměry k zajištění bezpečnosti obecnstva vyžadují, toto opatření bylo učiněno. Nižší soudy přesvědčivým způsobem odůvodnily, proč vzhledem ke zjištěným okolnostem a k dalšímu zabezpečení dopravy

bylo v souzeném případě účelné a nutné, by zábrany na kritickém přejezdu byly opatřeny mřížemi, takže stačí dovolatele v tom směru na důvody jejich rozsudků poukázati. Ve zjištěné skutečnosti, že zábrany v souzeném případě nebyly opatřeny ochrannými mřížemi a dráha na kritickém přejezdu provozovala dopravu bez zábran opatřených mřížemi, jest úchylna od normální dopravy, která byla způsobila přivoditi poškození nebo smrt člověka a která nastala mimo osobu poškozeného. Nepochybily tudíž nižší soudy, posoudivše případ podle předpisů zákona čis. 27/69 ř. zák. o ručení železnic. Pokud dovolatel dovozuje, že vniknutí žalobce na trať, kde byl přejet vlakem, jest náhodou, již zavinil nezletilý Sch. a za niž neručí dráha, nýbrž osoby označené v § 1309 obč. zák., a míní těmito vývody provést vyvíňovací důvod podle § 2 citov. zák., neodvratný čin třetí osoby, jejíž zavinění nemá zastupovati, přehlíží, že zákon vyžaduje k vyvinění důkaz, že příhoda v dopravě byla způsobena neodvratným činem třetí osoby — kterýžto důkaz ovšem podán nebyl.

Čís. 11242.

Předpis § 77 živn. řádu o čtrnáctidenní výpovědní lhůtě není dotčen předpisem § 1159 obč. zák.

Novoročné se stalo vyplácením a přijímáním po celou dobu služebního poměru součástí zaměstnancovy odměny za konané práce.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1931, Rv I 1681/30.)

Žalobce byl zaměstnán u žalovaného jako krejčí s týdenním platem 250 Kč. Dne 10. listopadu 1929 byl žalobce z práce propuštěn. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení mzdy za šestinědělní výpovědní lhůtu a novoročného ve výši dvoutýdenního platu. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci jen mzdu za jeden týden, zjistiť, že žalobce konal jen práce řemeslné, nikoliv práce vyššího druhu, zejména ne převážně, neboť braní míry na obleky, střihání na kalhoty a upravování obleků podle příkazů prodávajících, ani přišívání kožešinových límců na dámské pláště, nejsou úkony, jež by bylo lze označiti za práce vyšší nikoliv kupecké, neboť k uvedeným pracím nepotřeboval žalobce většího, nanejvýš odborného vzdělání, ježto šlo o obyčejnou krejčovskou práci, nanejvýš any se konaly jen podle příkazů bez vlastního zkoušení na zákaznících. Odvolací soud přisoudil žalobci dalších 703 Kč. Důvody: Prvým soudem bylo zjištěno, že žalovaný propustil žalobce z práce bez výpovědi, a že neměl zákonného důvodu k jeho okamžitému propuštění. Odvolatel napadá názor napadeného rozsudku, že žalobce nekonal práce vyššího druhu, a tomuto názoru jest přisvědčiti. Zákon o obchodních pomocnících pojem vyšších služeb sice nedefinuje a nezáleží zajisté na titulu, jež měl žalobce v závodě žalovaného, nýbrž bude rozhodovati jen služba žalobcem skutečně konaná. Ve službě, jak prvním soudem byla zjištěna, spatřovati